

Lařino sídlo – Smrtelná past?

Napsala: Katie Fleming
Přeložila: Esselta

„*Áaaah*“ zívla Lara a pořádně se protáhla.

Bylo devět hodin, čtvrtě ráno. Otevřela oči a pohlédla před sebe. Čekala, že před sebou uvidí svůj krb, jako každý den.

„*C-co se to...?!*“ vykřikla.

Zmateně se rozhlížela po své ložnici. Lara tomu nechtěla věřit, ale bylo to tak, její ložnice se proměnila v džungli. Silná, popínavá vinná réva se pnula po všech zdech. Kam oko dohlédlo byly listnaté stromy, exotické rostliny a vše pokrývala slabá mlha. Lara si potřela oči.

„*To už jsem se dočista zbláznila?*“ ptala se sama sebe.

Znovu otevřela oči, ale réva a stromy byly stále tady. Povzdechla si a vstala z postele, která byla celá porostlá trávou.

„*Co se to tady sakra děje?*“

Šla k místu, kde bývaly dveře, ale místo dveří tam rostl velký strom. Lara se tedy rozhlédla po jiné cestě ven. Všimla si dvou pák, které byly nedaleko od ní, přistoupila k té první a instinktivně ji přehodila.

„*BUM, BUM, BUM!*“

Odněkud se ozval buben, ale po chvíli vše znovu utichlo. Přehodila tedy druhou páku a čekala co se stane nyní. Nic se nedělo. Po chvíli, kdy už chtěla Lara jít dál, se země začala třást.

„*KA BUM!*“

Lara se otočila a spatřila obrovský balvan řítící se přímo na ní. Rychle skočila směrem ke své koupelně. Balvan proletěl okolo a odkutálel se někam mezi stromy. Lara si pořádně oddechla a otřela si pot z čela. Vykročila směrem ke koupelně, ale i ta se kompletně proměnila v džungli. Porožhlédla se po místnosti a napravo spatřila čtyřkolku. Usmála se, rozběhla se k ní, naskočila a nastartovala.

„*Juchů,*“ vykřikla vzrušeně, začalo se jí to líbit.

Vyrazila skrz hustou džungli. Přeskakovala kořeny stromů a vyhýbala se popínavé révě. Vzrušením z té divoké jízdy se usmála a otevřela pusy.

„*Fuj!*“ prskla. „*Zatracený hmyz!*“

Plivala kolem sebe malé brouky, které jí vletěly do pusy. Na chvíli přestala sledovat okolí a když se znovu rozhlédla, krajina se jí zdála být povědomá.

„*Tady to znám!*“ řekla si v duchu.

Pokračovala dále až se přiblížila k malému prostoru mezi dvěma velkými stromy. Zastavila a pohlédla před sebe. Její zrak upoutal obrovský sesuv půdy.

„*Tady už jsem byla!*“ řekla si pro sebe s úsměvem. Byla v Indii. Nacházela se na vrcholu kopce plného ostrých hrotů.

„*Tak dobře, nedá se nic dělat musím dolů.*“

Nastartovala čtyřkolku a spustila se dolů. Pozorně sledovala cestu a všimla si plošiny, kterou tvořily větve stromů. Najela na hrbol, který ji vymrštil do vzduchu a nasměroval nahoru k větvím.

„*Sakra,*“ zavřela Lara a hrubě dopadla zpět na zem, bojující s udržení rovnováhy a kontrolou nad čtyřkolku.

Skok se jí nepovedl. Musela tedy opatrně pokračovat dolů a po chvíli spatřila smrtelné hroty vstávající ze země. Rychle přinutila čtyřkolku najet na výstupek a přeskočit tak ošklivou nástrahu. Nyní už se blížila ke konci sesuvu. Před Larou se najednou objevily opice, které byly zavěšené na stromech. Zlostně na Laru pokukovaly a podrážděně na ni křičely. Lara konečně dojela z kopce dolů a smykem se otočila tváří k sesuvu. Pohlédla nahoru a spatřila asi tucet balvanů, které se řítily dolů vysokou rychlostí. Rychle otočila čtyřkolku a uhnula balvanům z cesty, ohlédla se a z bezpečného místa sledovala jak se balvany skutálely do bažiny. Ovšem z nějakého zvláštního důvodu se nepotopily, ale plavaly na hladině temné vody a vytvářely tak cestičku přes bažinu. Lara otočila čtyřkolku a opatrně přešla přes balvany. Když byla v polovině bažiny s hrůzou zpozorovala, jak se kameny začínají pomalu potápět. Zrychlila a přešla i zbytek kamenné cesty. Oddechla si, když byla bezpečně na druhé straně a právě včas, protože poslední balvan se definitivně potopil. Lara sesedla z čtyřkolky a rozhlédla se. Vylezla na skalnatý výstupek, vyskočila a zachytila se římsy. Vytáhla se nahoru a hledala cestu dál. Vřískající opice se nebezpečně přibližovaly. Jedna z nich držela něco blýskavého. KLÍČ! Lara se rozběhla k opici a pokusila se jí klíč vzít.

„*Waah! Ooh, ooh!*“ vřeštěly rozrušeně opice. Lara vzala pistoli a namířila ji na opici s klíčem.

„*Ooh, ooh!*“ vřískla ta největší opice ze všech a stoupla si před ostatní. V tlapě držela také pistoli! Lara se rychle podívala dolu na svá pouzdra. Jedna z jejích zbraní byla pryč.

„*Vy lstivé opice!*“ křikla na ně Lara.

Ozvala se rána... opice vystřelila. Lara na nic nečekala a opětovala palbu. Její kulky neminuly cíl. Zastrčila pistoli do pouzdra a šla k mrtvé opici. Sklonila se nad ní a vzala si svou ukradenou zbraň a samozřejmě i zlatý klíč. Otočila se a bezpečně seskočila ze skalní římsy.

„*Waah! Ooh, ooh, waah!*“ zaslechla za sebou ostatní opice, které se mezitím stáhly mezi stromy.

Nedalo jí to a tak znovu vyskočila na římsu a vykukla opatrně z úkrytu. Všechny opice byly živé!!!! Šplhaly v korunách a zlověstně křičely. Lara byla naprosto ohromena. Rychle

seskočila zpět dolů a vrátila se k čtyřkolce. Po chvilce dojela k malému otvoru ve skále. Když projížděla jeskyní stále dál a dál, strop se začal snižovat a nakonec byl tak nízký, že Lara musela sesednout z čtyřkolky a jít po svých. Šla stále dál do nitra skály. Tunel byl ovšem slepou uličkou. Byla zde ale malá díra uprostřed stěny, vzhledla a zjistila, že musí vyšplhat nahoru. Do malého otvoru dala nohu a vyšvihla se vzhůru. Rukou nahmatala štěrbinu, které jí pomohly v postupu. Byl to nekonečný výstup a ruce už jí pořádně bolely. Musela zatnout zuby a šplhat dál. Při posledním napnutí svalů, musela zavřít oči a vytáhnout se silou vůle na úplný vrchol. Znovu otevřela oči a zalapala po dechu. Vyšplhala do velkého hnízda... kde byly tři vejce!

„*Tady už jsem taky byla...*“ řekla nahlas.

„*Pamatuji si havárii letadla a hodně dinosaurů!*“ Lara se rychle schovala za hnízdo a potichu vyběhla přes volné prostranství do malého tunelu.

„*BUM! BUM!*“ Lara se ohlédla za sebe. Obrovský dinosaur jí byl v patách. Rychle se otočila zpět a běžela jak nejrychleji mohla.

„*Uff*“ zachrčela vyčerpáním, když dopadla tváří k zemi. Zakopla o úponek vína, který ležel na zemi.

„*BUM. BUM. BUM. RARRR!*“ dinosaur se blížil čím dál rychleji.

Lara se snažila vstát, ale její nohy byly ovinuté úponky a její pistole jí při pádu vypadly z pouzder mimo dosah jejích rukou. Lara vzhledla a v očích se jí objevilo totální zoufalství, když se k ní blížila tlama plná zubů. Rychle zavřela oči a prosila v duchu, aby tahle noční můra už konečně skončila.

„*Křup, křup, kř-up, křup.*“

Dinosaur se ohlédl směrem k hnízdu, protože skořápky začaly pukat a malí dinosauři vykukli z vajec. Tohle byla Lařina šance! Rychle se vyprostila z rostlin, vstala, sebrala pistole a běžela směrem k temné skrýši ve skále. Uvnitř uviděla mdlé světlo a na konci tunelu objevila malý otvor. Sáhla dovnitř a najednou se ocitla v obrovském letadle. Před ní stál žebřík, vylezla tedy po něm a ocitla se v pilotní kabině. Sedla si vyčerpaně do křesla pilota, vyndala zlatý klíč a strčila ho do startéru. Letadlo zachroutilo, prsklo, ale nic dalšího se nestalo. Zkusila to znovu.

„*VOOM!*“ vrtule se začala divoce točit. Lara se připoutala a připravila na start. Vzlétla nad koruny stromů a nad velký vodopád.

„*PÍÍÍP, PÍÍÍP!*“

Na malém monitoru se objevila zpráva. Bylo to upozornění na nedostatek paliva a tak přistála hned, jak to bylo možné, za vodopádem v hromadě sněhu! Vystoupila a závan studeného větru jí rozklepal zimou. Rozhlédla se kolem, sníh a led byly všude kolem ní. Na břehu řeky byla zakotvena větší loď s nápisem na boku RX Miner. Vedle lodi byl i žlutý motorový člun do kterého Lara nasedla a nastartovala. Plula vodním kanálem a vyhýbala se kusům ledu, plujícím všude kolem. Voda se stáčela doleva. Lara kormidlovala tím směrem, ale najednou se všude kolem ní rozprostřela černočerná tma. Lara nic neviděla, pouze slyšela zvuk motoru.

Vypnula tedy motor a poslouchala, zda neuslyší ještě něco jiného. Když tak seděla v tichu a tmě, najednou se začal člun pohybovat směrem dopředu. Nejspíš to bude proud, pomyslela si. Tah se zrychloval a voda nebezpečně šuměla. Lara stále seděla tiše a obávala se toho, co přijde nyní.

„*Aaahhh!*“ vykřikla, když padala dolů a skončila přímo ve studené vodě. Rychle vyplavala na hladinu a nadechla se, studená voda ji nemilosrdně stahovala ke dnu. Rozhlédla se rychle po nějakém břehu, ale jediné, co uviděla byl kajak, plující kolem ní. Rychle do něj vylezla, protože zaslechla další hučící vodu.

„*Nejspíš další vodopád,*“ povzdechla si.

Do rukou vzala pádlo a nasměrovala kajak k vodopádu. Pomalu najížděla do hučících vln. Zatajila dech a připravila se.

„*WOOSH!*“ kajak sjel z vodopádu. Prudký dopad do studené vody byl nepříjemný. Lara začala rychle pádlovat, nejdříve doleva pak doprava. Její paže rytmicky a rychle pádlovaly a udržovaly kajak pod kontrolou. Když vyvázla z dosahu vodopádu voda se rozdělila do dvou tunelů. Ten nalevo byl tmavý a tím pravým prosvítalo světlo. Měla jen několik vteřin na zvolení své další cesty. Lara zabrala a plula směrem k tomu světlému tunelu.

„*Waah! Ooh, ooh!*“

„*Ale ne, to nemůže být pravda,*“ řekla zoufale Lara a otočila se za zvukem. Spatřila tři opice běžící po úzké skalnaté římsce okolo vodního koryta. Dvě z nich měly čepele a ta třetí měla oštěp. Jejich oči zíraly na Laru a nebezpečně se blížily.

„*Waah!*“ jedna z opic hodila čepel na Laru. Ta dopadla do vody kousek od ní. Rychle pádlovala z doletu jakékoli zbraně, ale další opice už vrhla další ostrý předmět.

„*Ááááá.*“ vykřikla Lara, stiskla zuby a vytáhla pádlo, zasažené čepelí. Naštěstí zbraň sklouzla po dřevě do vody. Lara plula tak rychle, jak mohla. Před ní se objevila prudká zatáčka doleva.

„*Waah!*“ třetí opice hodila na Laru kopí. Zasáhla zadní část kajaku. Voda se rozstříkla do všech stran a v kajaku se objevila díra. Lara stále pádlovala jak o život i když jí už ruce pořádně bolely. Blížila se k dalšímu vodopádu.

„*WOOSH! SPLASH!*“ Lara padala dolů a i s kajakem se potopila pod vodu. Táhl ji to opět ke dnu, ale bojovala, aby se z kajaku vyprostila. Nedařilo se jí to, i když se ze všech svých zbývajících sil snažila. Po chvíli usilovného boje se vynořila na hladině. Kašlala a těžce popadala dech. Když se vzpamatovala, rozhlédla se kolem a hledala nějaké místo, kam by mohla z vody vylézt. Spatřila otvor za vodopádem, nadechla se a podplavala vodopád. Nápor vody ji tlačil ke dnu, když podplouvala ten největší proud vody. V tu chvíli se břichem otřela o něco hranatého a tvrdého, podívala se a spatřila malou krabičku. Rychle ji uchopila do ruky a plavala dál. Po chvílce se vynořila za vodopádem a s námahou vylezla z vody. Proplazila se otvorem a vylezla. Nestačila se divit, objevila se ve svém vlastním mrazáku. Podívala se doleva a podívala se na podstavec, kde byla hlava Sophie Lee zamrzlá v kusu ledu. Její hlava byla oddělena od těla a zmrzlá krev byla všude kolem jejího krku. Lara rychle zavřela pusku a snažila se, aby se jí neudělalo špatně. Rychle přiskočila ke dveřím a otevřela je. Vyběhla ven a zajíkla se z toho úleku. Před ní se tyčila skála a celá Oblast 51! Rozběhla se tedy, vyskočila

do otvoru ve skále a protáhla se na druhou stranu. Ocitla se v jakési hale. Seskočila tedy na zem a otevřela první dveře. Rychle se rozhlížela po místnosti. Na pitevních stolech ležely dva mimozemšťané. Jejich těla byla rozříznutá a odhalovala vnitřní orgány. Lara opatrně přistoupila k prvnímu tělu a mimozemšťana si prohlížela. Tělo měl hubené a na první pohled křehké. Jeho hlava byla docela velká a vynikaly na ní kulaté černé oči. Z ničeho nic zhaslo světlo... Lara se lekla a uhodila se o jeden ze stolů. Začala opatrně couvat, když ucítila slabý pohyb ve vzduchu. Světla se znovu rozsvítily... Jeden z mimozemšťanů seděl na okraji stolu a hleděl přímo na Laru! Zvednul pomalu paži a ukázal směrem ke svému druhovi. Poté natáhl ruku a poklepal mu na hlavu. Ten ožil, posadil se a také zíral na Laru. Ta na nic nečekala a vytáhla své pistole. Namířila je na tvory a couvala do rohu místnosti. V tom oba mimozemšťané seskočily ze stolů a blížily se k Laře.

„Kdybych byla vámi, zůstala bych stát,“ zahrozila.

Oba tvorové se okamžitě zastavily. Lara se podivila, že ji poslechli. Oba mimozemšťané se otočili k sobě a pohlédli na sebe. Pevně si vzájemně uchopily paže. Jejich ústa se pomalu otevřela a tvorové se položily na zem. Poté se jejich dvoje ústní dutiny přeměnily na jedny a rozšířily se. Uvnitř se objevilo schodiště. Odněkud se vyhrnul kouř a pomalu zamořoval celou místnost a proto Laře nezbylo nic jiného než se vydat po schodech dolů. O pár minut později dosáhla dna schodiště. Před ní se objevily dveře, otevřela je a vstoupila. Nyní se dostala do svého vlastního suterénu!

Všude kam její oko dohlédlo byly písečné duny a nedaleko od ní stál modrý džíp. Usmála se a nasedla do vozidla, nastartovala a přidala plyn. Motor zachrčel a už se řítila pouští, horký vzduch jí čechrал vlasy. Lara si jízdu užívala a pokaždé když vyjela na vršek duny, vozidlo vylétlo do vzduchu a skočilo dolů. Po chvíli si před sebou všimla malého vodního jezírka a tak zastavila džíp a vystoupila. Osvěžení by jí přišlo vhod. Na hladině však plulo něco žlutého a tak se šla podívat blíž. Bylo to UPV (malý podvodní skútr). Skočila do vody a chytla se vozítka. Pořádně se nadechla a potopila se. Pod vodou po chvílce spatřila malý tunel vedoucí kamsi dál. Když proplavala, ocitla se ve velkém akváriu. Vynořila se na hladinu a pořádně se nadechla. Nechala UPV plavat nahoře a sama se potopila, aby prozkoumala podvodní prostory. Po chvíli se jí něco otřelo o nohu. Škubla sebou a ohlédla se. Spatřila za sebou tři žraloky. Chtěla vykřiknout úlekem, ale do pusy se jí tak akorát dostala voda. Rychle vyplavala zpět na hladinu a pevně uchopila UPV. Potopila se s ním a vystřelila harpunou na prvního žraloka. Trefila ho přímo do oka a krev se objevila všude kolem něj. Vystřelila znovu a trefila ho do boku. Zvíře sebou škublo a jeho mrtvé tělo odplavalo kamsi pryč. Lara se rychle vynořila aby se nadechla a znovu vyrazila do boje. Druhý žralok se vrhnul vpřed a velkými zuby ji začal ohrožovat. Znovu vypálila z harpuny, ale tentokrát minula. Žralok neváhal a vyrazil divoce proti ní. Zaútočil a kousl Laru do nohy. Krev se vyhrnula z rány a zakalovala vodu všude kolem. Bezmocná Lara chtěla vykřiknout bolestí a rychle plavala nahoru, kde kašlala a popadala dech. Noha jí pořádně pálila a bolela.

„Měl bys radši plavat, než si to s tebou vyřídím,“ procedila přes zaťaté zuby.

Rychle se znovu potopila a vystřelila několik harpun směrem ke zvířeti. Jedna střela ho zasáhla do žáber, ostatní do hlavy. Množství krve vytékající z ran zastřelo Laře výhled. Rychle se rozhlížela po posledním útočnickovi. Zahlédla ho za sebou, jak rychle plave pryč.

„Výborně, alespoň někdo mě poslouchal.“

Vynořila se na hladinu a vydrápala se na kus skály, který čněl z vody. Sundala si botu a prohlížela své zranění. Krev jí stékala z rány. Sundala si i druhou botu a čistou ponožku si ovázala kolem kousnutí. Opatrně si stoupla a zkusila udělat pár kroků, zkoušejíc co její noha vydrží. V tom si všimla malého tlačítka na stěně. Stiskla ho a sledovala jak se část stěny odsunula a odhalila malou šachtu. Vstoupila dovnitř a v ten okamžik se stěna zavřela. V šachtě bylo další tlačítko, po stisknutí poznala, že stojí na zvedací plošině, která se začala zvedat nahoru. Výtah zastavil před jakýmsi dveřmi, které se otevřely a Lara vstoupila do jedoucího vlaku.

Rychle se rozhlédla po voze, čekajíc nějaké nebezpečí. Vagón byl ovšem plný lidí a tak Lara opatrně přistoupila k mladému muži, který četl noviny.

„*Ehm, promiňte,*“ zeptala se člověka.

Muž se na ní podíval, jeho oči byli studené, temně hnědé a vlasy měl rozčuchané.

„*Co chcete?*“ odpověděl. „*Nevidíte, že sem zaneprázdněn?*“ obořil se na Laru.

„*Ano to vidím, ale doufala jsem, že byste mi mohl říci, kde právě teď jsme,*“ vysvětlila mu.

„*No přece ve vlaku,*“ odsekl muž.

„*To samozřejmě vím,*“ odpověděla s náznakem netrpělivosti Lara.

„*To je dobře, takže mě už nechte na pokoji,*“ křikl na ní a vrátil se zpátky ke čtení novin.

Lara toho radši nechala, protože viděla že je to beznadějně. Otočila se tedy k mladé dívce sedící opodál. *Ona bude možná trochu vstřícnější.* Pomyslela si.

„*Promiňte,*“ zeptala se Lara opatrně. Dívka se na ni otočila a usmála se.

„*Oh, promiňte, vy si chcete sednout vidíte,*“ omlouvala se za obsazené sedadlo jejími věcmi.

„*Ne děkuji, to je v pořádku, jen se chci zeptat, kam míří tento vlak?*“ vysvětlila Lara a pohlédla z okna na míhající se krajinu.

„*Vypadá to, že projíždíme pouští,*“ konstatovala.

„*Ano, právě jedeme po pouštní železnici, ale nevím přesně, kde teď jsme. Cestuji se svou matkou, zeptala bych se jí, ale zrovna spí a nechci ji budit.*“ vysvětlila dívka.

Lara přesto poděkovala za odpověď. Na konci vagónu byly dveře s nápisem EXIT. Lara k nim přistoupila, vzala za kliku, ale nic se nestalo. Zdálo se že dveře jsou zamčené zvenku. Přistoupila tedy k jednomu z oken a pokoušela se ho také otevřít, nicméně i okna byla zavřená. Jeden z pasažérů pohlédl na Laru.

„*Měla byste se raději posadit, mohlo by se vám udělat špatně!*“

Lara přikývla a raději si sedla. O chvíli později se z reproduktoru ozval hlas. Byl hrubý a chraplavý.

„Všichni poslouchejte, tohle je únos. Oba průvodčí byli zajati a mohu jen říci, že vám zbývá asi tak pět minut života, protože za ten okamžik narazí vlak do obrovského kusu skály, který je umístěn na kolejích.“ Hlas se začal smát a poté se rozhlás vypnul.

„JÁ NECHCI UMRÍT!“

„PUSŤTE MĚ Z TOHO VLAKU!“

„UDĚLEJTE NĚKDO NĚCO!“

„ROZBIJTE OKNA!“ všichni pasažéři začali být hysteričtí.

„TICHO!“ zařvala Lara odhodlaně.

„Prosím všechny, aby si sedli na svá místa,“ rozkázala.

„Jste šílená?“ řvala na Laru jedna žena.

„Já nebudu sedět a čekat na smrt,“ pokračovala.

Lara musela jednat rychle, dřív než se jí situace vymkne z rukou. Spěchala k mladé dívce s kterou mluvila před chvílí. Její matka stále spala vedle ní.

„Můžeš pro mě něco udělat?“ poprosila dívku Lara.

„Jistě, co potřebuješ?“

„Uklidni prosím všechny cestující. Já se pokusím dostat do přední části vlaku,“ vysvětlila Lara.

„Ale dveře jsou zamčené, jak se chceš dostat ven?“ namítala dívka.

„Já vím, ale mohl by tu být i jiný způsob, jak se dostat pryč,“ a ukázala na sekeru, která vysela na stěně v zadní části vagonu.

„Ok, ale pospěš si!“ prosila dívka.

Lara běžela k zadní části vlaku, vzala sekeru a přistoupila ke dveřím, které vedly do dalšího vagonu. Podívala se malou dírkou a zkoumala situaci uvnitř. Všichni ve voze šileli, oblečení bylo rozházené po celém prostoru a pasažéři tloukli bezmocně do oken. Jeden muž měl dokonce nos od krve, nejspíše z nějaké rvačky. Bylo tam i pár dětí, plačících a schoulených v rohu.

„Tak tudy to nepůjde, neprotlačila bych se dál,“ pomyslela si Lara.

Otočila se tedy zpět směrem ke svému vagonu. Mladá dívka se usilovně snažila všechny uklidnit. Lara se podívala na strop, chvíli přemýšlela a pak dostala nápad.

„Všichni uhněte!“ zakřičela na cestující.

Vzala sekeru a zvedla ji nad hlavu. Strop začal po nárazech sekery praskat a kousky dřeva létaly všude kolem. Nepřestávala sekat do stropu.

„JSME ZACHRÁNĚNI!“

„JÁ JDU PRVNÍ!“

„NE, JÁ JDU PRVNÍ!“

„JDĚTE MI Z CESTY!“ překřikovali se pasažéři.

„PŘESTAŇTE A SEDNĚTE SI!“ křikla na cestující Lara.

Rychle se vrátila zpět k sekání dřeva a brzy se objevila ve stropě díra.

„Mohla bys mě zvednout?“ zeptala se mladé dívky. Ta hned přiskočila a pomohla jí nahoru.

„Jdu do přední části vlaku, neboj se zastavím ho,“ slíbila dívce.

Ještě než se pustila vpřed, naklonila se zpět do otvoru ve stropě.

„Nikdo se ani nehne, jdu zastavit ten vlak. Všichni víte, že nikdo nepřezijí skok z vlaku, takže to ani nezkoušejte!“

Znovu se postavila, vlak se řítí neuvěřitelnou rychlostí. Velmi pomalu se vydala směrem k lokomotivě. Mezera mezi vagóny byla velká asi tři stopy. *Docela jednoduché*, pomyslela si. Udělala pár kroků vzad a pak se rozeběhla. Přeskočila mezeru a dopadla bezpečně na další vagón. Přeběhla ho bez větších problémů a znovu skočila přes mezeru. Dopadla na okraj dalšího vozu. Nyní ale dopadla trochu tvrdě a pořádně si zanávala. Pohlédla dopředu a viděla před sebou už jen dva vagóny. Zase došla až k okraji a skočila přes další mezeru. V tom okamžiku však vlak zahnul ostře doprava a Lara zavravorala. Spadla a zachytila se levého okraje vagónu. Ruce jí začaly klouzat, musela se rychle postavit na okraj okna. Když získala jistotu, vytáhla se zpět na střechu vozu.

„To bylo těsný,“ konstatovala nahlas a oddechla si.

Před sebou měla poslední vagón. Vyběhla a skočila bezpečně na něj. Najednou se stalo cosi podivného, střecha vozu začala být jakási vratká a pod její vahou se prolomila. Lara přistála zády na tvrdé podlaze. Zasténala a rychle se rozhlížela kolem. Vůz byl prázdný až na nějaký zapomenutý batoh. Vstala a šla směrem do přední části vagónu. Dveře oddělující lokomotivu od vagónu byly otevřené. Vstoupila do ní a uviděla několik tlačítek a pák. Ale který je ten pravý? Vzala jednu z pák a dala jí dolů v tom vlak zrychlil. Vzdychna. Otočila se na pravou stranu a uviděla velký červený knoflík. Podívala se z předního okna a uviděla velký balvan ležící na trati.

„BUĎ TEĎ, NEBO NIKDY!“ vykřikla.

Otočila se a vši silou bouchla do červeného tlačítka.

„iiiiiiiiii!!!!“

Brzdy pištěly a po chvíli vlak zastavil. Laru to náhlé zpomalení hodilo dopředu. Zavřela oči a pořádně se nadechla. Když je po chvíli znovu otevřela, vzpomatovala se a vydala se prozkoumat situaci v ostatních vagónech, ale všechny byly prázdné. Prošla celý vlak a nikde nikdo.

„Kde jsou všichni?“ pomyslela si.

Došla do svého původního vozu, ale na oknech nebyly žádné stopy po násilí. Únikové dveře byly stále zamčené. Vrátila se tedy do lokomotivy a vystoupila. Ovšem poušť už byla pryč.

STANICE ALDWYCH

„Tohle místo si pamatuji,“ usmála se.

„BOOM, RRR, RRR, KABOOM!“ zem se začala třást.

„ZEMĚTŘEŠENÍ!“ zařval někdo na ulici.

Lara ztuhla. Část střechy se začala bortit a celá stanice se začala pomalu sesouvat k zemi. Lara se otočila k vlaku, který byl její jedinou nadějí. Uháněla do vlaku a zatáhla za všechny páky. Vlak se pohnul a nabíral rychlost. Na trati před ní se však objevila cihlová zeď.

„Uáááá!“ zařvala.

Vlak narazil do zdi a Lara byla nárazem vymrštnuta do vzduchu. Když se probírala a otevřela oči, ležela na zemi v malém domku. Odněkud se ozývala jemná hudba. Vstala a prohlížela si nové okolí. Byl zde malý stůl a židle a o stěnu byl opřený žebřík. Lara se k němu vydala, hledajíc cestu ven. Cestou na něco šlápla, pohlédla dolů a zvedla ten předmět ze země. Byl to malý deník. Lara ho otevřela a začala číst.

Majetek pana Von Croye

Den první: Dnes sem vyrazil do Asie. Velmi se na tuto cestu těším, stejně tak jako mladá dívka jménem Lara Croft, která mě bude doprovázet. Její otec mi dal velkorysý obnos, tak jak sem mohl odmítnout? Poté budu hledat velmi cenný artefakt Hórův Amulet, který mě udělá velmi bohatým...

Den druhý: Lara je mnohem chytřejší než se zdá. Její schopnosti jsou výjimečné. Budu si na ni muset dát pozor...

Den třetí: Tak, Lařina cesta se chýlí ke konci. Naučil sem jí za těch pár dní mnoho věcí. Je neuvěřitelná! Je skoro tak dobrá jako já, možná ještě lepší. Jediné co mě trápí je fakt, že jsem jí řekl o amuletu o kterém doufám, že ho získám. Bojím se že ho objeví dříve než já!

Den čtvrtý: Dnes jsem byl uvězněn v hrobce. Nebudu plýtvat časem, abych se o tom zde rozepisoval, ale Lara unikla a ani se neobtěžovala o mou záchranu. Jestli se odsud někdy dostanu, zaplatí za to.

Den pátý: *Našel jsem cestu ven z hrobky. Všichni moji lidé jsou zase se mnou a hledají Laru...*

Den šestý: *Dnes jsem našel místo pobytu Lary a poslal jsem za ní pár svých mužů. Nikdo z nich se nevrátil živý. Obávám se, že byli všichni zabiti. Pronásledoval jsem Laru a jak už nyní tuším, musí mít Hórův Amulet. Jdu si pro něj a nikdo mě nezastaví...*

Den sedmý: *Jsem velmi pomstychtivý člověk. Jak sem plánoval dostihl sem Laru. Sledoval sem jí, jak dává Hórův Amulet do stěny v hrobce. Když do ní poté vešla, běžel sem k hrobce a vyňal Amulet. Lara je tedy nyní uvězněná uvnitř a doufám, že už nikdy nespátří denní světlo. Odletěl jsem do Benátek, kde na mě čekalo další letadlo. Poté jsem se přesunul do Antarktidy, kde jsem bezpečně ukryl Amulet. Vyzvednu si jej, až ho budu potřebovat...*

Když dočetla, zamračila se. Musí dostat Von Croye! Vylezla po žebříku na střechu a rozhlédla se. Spatřila úzkou římsu vedoucí z vedlejší budovy. Rozběhla se a skočila na ní. Podívala se přes okraj domu na kterém se nyní nacházela. Všechny ulice byly zaplavené vodou a nedaleko na hladině plul opuštěný člun. Lara si stoupla na okraj zdi, skočila šipku do vody a po chvíli se vynořila. Doplavala k člunu, vlezla do něj, nastartovala a vyrazila po vodě vpřed.

„Hej! To je moje loď!“ zakřičel jakýsi hlas. Lara se ohlédla a spatřila muže hrozícího pěstí.

„Vrať se!“ křičel na ní.

Lara na něj nedbala a uháněla k rampě, která byla před ní. Udělala obrat o 180° a ještě si prodloužila rozjezd. Rozjela se co nejrychleji a řítila se přímo na rampu.

„PRÁSK!“

Lara i její vozidlo prolétli skleněným oknem a letěli vzduchem. Rychle se blížila k budově přímo před ní. Opustila sedadlo a skočila nahoru, kde se zachytila za okraj střechy. Loď dopadla do vody nedaleko svého majitele.

„Díky!“ křikl muž.

Lara se usmála a vytáhla se na střechu. Na přistávací plošině bylo malé letadlo, které právě startovalo. Jedny dveře byly pootevřené, proto na nic nečekala a rychle do nich vlezla. Plazila se dozadu do nákladového prosotru.

„Pospěšte si Von Croyi! Nemáme na to celý den!“ zakřičel jakýsi hlas.

„Dobrá, můžeme vyrazit!“ odpověděl Von Croy.

Nastoupil do letadla a sedl si k pilotovi. Letadlo odstartovalo a pomalu se vzdalovalo, zatímco Lara v zadní části letadla ani nedutala.

„Myslíte si, že Lara přežila?“ zeptal se pilot.

„Ne, nemohla z toho vyvážnout. Nejspíš jí teď požívají brouci.“ odpověděl Von Croy.

„Jak dlouho nám bude trvat let na Antarktidu?“ zeptal se.

„Hmm, určitě pár hodin.“ odpověděl pilot.

Lara se zatím v nákladovém prostoru rozhlížela. Poblíž byly dva padáky a za ní pak nouzový východ. Po její levici ležela na zemi malá krabice. Se vzrušením ji otevřela. Uvnitř byl Hórův Amulet. Lařina tvář se rozzářila. Rychle sáhla dovnitř, vzala Amulet a opatrně ho uložila do batohu. Poté si vzala jeden z padáků a upevnila ho na sebe. Otevřela nouzový východ a rychle vyskočila ven. O chvíli později přistála bezpečně v druhém patře svého domu.

„To je ale velmi podivné,“ řekla si. Podívala se dolů přes zábradlí a spatřila rozžhavenou lávu všude okolo. Bublala a tryskala do vzduchu.

„Výborně, a co bude následovat? Ohnivá červená kobra?“ zažertovala si pro sebe Lara.

Když se podívala znovu do ohnivého pekla, všimla si že láva výrazně stoupla. Rychle se tedy rozhlížela po únikové cestě. Ze stropu vysely tlusté popínavé rostlina. Vyskočila na jednu z nich a šplhala vzhůru. Nyní už bylo i druhé patro pohlceno rozžhavenou lávou. Znovu se podívala na nebezpečí pod sebou a ztuhla, něco velkého se z lávy vynořovalo. Kousky magmatu létaly kolem a obrovská červená kobra se vztyčila. Přiblížila se k Laře a začala na ni cenit zuby. Lara se rychle zapřela nohama o rostlinu, vytáhla své pistole a začala bez milosti na hada střílet. Zničehonic v místnosti zavanul vítr a to způsobilo, že rostliny se začaly houpat. To pomohlo Laře v únikových manévrech před hadem. Spustila se hlavou dolů a visela jenom za nohy. Střílela do ní, jak nejrychleji mohla, ale bohužel malé kulky potvoře nijak moc neublížovaly. Nakonec to Lara vzdala a zandala zbraně. Rostlina na které vysela jí začala ujíždět pod nohama, proto se vyhoupla zpět a zachytila se i rukama. Při tomto manévru jí z batohu vypadla malá krabička, kterou našla v letadle. Naštěstí si toho všimla a rychle jí zachytila, dřív než skončila ve žhavé lávě. Had se neustále přibližoval. Další závan větru znovu rozhoupal Laru visící na liáně. Otevřela rychle víko krabičky a uvnitř našla lano. Rychle ho vzala a zahodila krabičku pryč. Obrovská kobra byla znovu připravena k útoku. Lara se s obavou podívala na hada a všimla si, že bestie má něco zapíchnutého v krku. Vypadalo to jako starodávná dýka. Vzala tedy lano a vyrobila smyčku, roztočila ji nad hlavou a hodila směrem k noži. Trefila se! Rychle zatáhla a vyškubla dýku z hadova krku. Najednou, bez varování had skočil vpřed. Lara rychle skočila vzad a zachytila se dalšího úponku. Podívala se na hada, který se pomalu nořil do žhavé lávy. Lara vytáhla lano, odvázala dýku a podívala se dolů na lávu, která pomalu mizela. Po chvíli byla všechna pryč a Lara se ocitla znovu v džungli. Sešplhala dolů z rostliny a bezpečně přistála na zemi. Šla k předním dveřím kde byl malý otvor. Vzala dýku do ruky a povzdechla si.

„Doufám, že teď už se dostanu z této smrtelné pasti.“

„Ale ne,“ odpověděl něčí hlas.

„Nepůjdeš nikam.“

Lara se s leknutím otočila a spatřila samotného Von Croye stojícího přímo za ní.

„Co tím myslíš?“ zeptala se ho.

„Chci tu dýku!“ zařval Von Croy a vyrazil vpřed, aby se artefaktu zmocnil.

Lara rychle vyskočila a udělala salto vzad.

„Dej mi ho!“ vyštěkl.

Lara nenápadně pátrala po místnosti a spatřila popínavé rostliny ležící na zemi. Rychle jednu zvedla a vyčkávala na protivníka, až k ní doběhne. Von Croy zaútočil, ale Lara byla rychlejší. Honem omotala úponky kolem jeho zápěstí a kotníků. Von Croy chvíli zápasil s rostlinou, ale nakonec to vzdal. Lara na něho pohlédla, stále překvapená jeho zjevením.

„Nevěděla jsem, že mě navštívíš,“ řekla mu.

„O čem to mluvíš?“ odpověděl. „Tvá teta Corgi se se mnou spojila.“

Lara sebou trhla. Jestli byla jen jediná věc, které se bála, byla to její teta.

„Moje teta? Jak to, že jí znáš?“ zeptala se Von Croye.

„Spolupracujeme spolu. Chtěla, abych tě chytil a vzal ti všechny tvé artefakty. Poté bychom je prodali a rozdělili si zisk na půl.“ odpověděl s povzdechem.

„Aha, vy ale nikdy nedostanete moje poklady.“ řekla a otočila se zpět ke dveřím.

„Laro?“ zavolal na ni Von Croy. Otočila se a podívala se mu do jeho temných očí.

„Je tu něco, co jsem ti měl od tety vyřídit, kdyby se mi plán zdařil.“

„Opravdu? A co je to?“ zeptala se.

„Chtěla abych ti řekl, že ti vždycky záviděla. Nesnášela tě za to, co jsi všechno měla, dům, peníze, neocenitelné artefakty. Chtěla ti šeptat do ucha, že tě dostane a ty zaplatíš za vše, co si nezasloužíš.“

Lara se otrásla. Její teta opravdu věděla jak ji vyděsit.

„To se ale nestane.“ oddechla si.

Otočila se a vložila dýku do otvoru u dveří. Dveře se začaly otevírat a za nimi prosvítalo oslnivé světlo. Lara musela zahmouřit oči. Mžourala a rukou si zakrývala oči, když se náhle za dveřmi objevila postava. Lara vzhledla a její oči se rozšířily děsem. Nemohla se ani pohnout. Najednou uslyšela výstřel, kulka prosvítila kolem hlavy a škrábla jí na spánku. Upadla a na chvíli o sobě nevěděla. Postava kráčela směrem k ní a Lara pomalu otevřela oči. Nad ní stála teta Corgi a zlověstně se usmívala. Lařiny oči se znovu protočili a všude kolem zavládla tma.

„Uááááá.“ Lara sebou trhla.

Kapky potu jí stékaly po tváři. Otřela si čelo a lapala po dechu. V ruce pevně svírala Hórův Amulet. Byl to všechno jen sen - nebo ne?...